

คณะศรัทธาเข้า

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๑

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

หลวงพ่ : เราเคยเป็นนะ เวลาเดินจงกรม เวลาเราเป็น ถ้าวันไหน พระอยู่ด้วยกันมันก็มี ผลกระทบบ้าง ถ้าวันไหนผลกระทบมันรุนแรงนะ เวลาเราเดินจงกรมเราเดินแบบวิ่งเลย เหงื่อขึ้น เหงื่อซก เดินอยู่อย่างนั้นนะๆ เพราะอะไรรู้ไหม เพราะเดินไปเรื่อยๆ เลย เดินเต็มที่เลย ไอ้ข้างใน เพราะฐานที่ใจเรามันยึดมั่นใช้ไหม

บางทีในสังคมของเรา เขาเอาเนรเอาอะไรมากลั่นแกล้ง อยู่ในวงพระเราบางทีมันมีเอาเนร มาเหยียบย่ำอะไรอย่างนี้ ทีนี้เนรมันเด็กๆ แล้วสิทธิเขาไม่มี พระสูงกว่าเนรใช้ไหม แล้วเขาเอาเนร มาเพื่อให้เราหลุด เพื่อให้เรามีปัญหาขึ้นมาไง เราก็ตั้งสติ ขันติ จำไว้

ขณะนั้นคือให้ไม่มีปัญหา คือเราชนะตัวเราเอง เราควบคุมตัวเราได้ เอ็งจะทำอะไรก็ได้ แล้วแต่ เราจะไม่หลุด นี่ไม่หลุดตอนนั้นนะ แต่พอกลับมาอยู่ที่กุฏิ พอทำกิจกรรม คือล้างบาตรล้าง อะไรเสร็จกลับมาแล้ว โอ้โฮ! มันขึ้นนะ พอมันขึ้น เราเข้าทางจงกรม ไล่เต็มที่เลยๆ เดินบางทีครึ่ง ค่อนวันนะ เหงื่อขึ้นซกหมดเลย พอเหงื่อขึ้นแตกหมดเลย พอมันเหงื่อแตก พอมันหลุด มันปล่อย เฮ้อ! พอปล่อยแล้วปัญญามาแล้ว ถ้าเมื่อเข้านี้ละ ถ้าเราไม่มีขันติ เราหลุดออกไป ผลกระทบจะเกิด มหาศาลเลย ผลกระทบเกิดการกระทบกระเทือนกันในหมู่คณะเรา พอเกิดการกระทบกระเทือน ปืบ กระทบกระเทือนกับเด็ก กับเนร กระทบกระเทือนเสร็จแล้ว เรื่องเหตุการณ์อย่างนี้ต้องไปถึง พระผู้ใหญ่ มันกระทบกระเทือนหมดเลย มันเห็นโทษหมดเลยนะ แต่ตอนนั้นไม่เห็น พอมันเห็น โทษปืบ โอ้โฮ! มันโล่งหมดเลย คือเราชนะเราไง พอเราชนะเราปืบ ทุกอย่างจะไม่เกิดเลย

ถ้าเราแพ้เราชนะ เราแพ้เราคนเดียวเท่านั้นนะ ปัญหาตามมาเป็นลูกโซ่เลย ต้องเกิดการกระทบกระทั่ง พอเกิดการกระทบกระทั่งปั๊บ มันก็มีปัญหาไป กระทบกระทั่งปั๊บ มันก็มีปัญหาใหม่ พอมีปัญหาแล้วพระผู้ใหญ่ต้องมาปกครอง ผู้ที่ปกครองก็ต้องมาเคลียร์ปัญหา มันเป็นลูกโซ่ไปเลยนะ แต่เราชนะปั๊บ เราเป็นอย่างนี้นะ ในการปฏิบัติ ในวงการทุกวงการจะมีการกระทบกระทั่งกันใช่ไหมทุกวงการ มันเป็นอย่างนี้ เราเห็นอย่างนี้มาบ่อยมากเลยในการกระทำของเรา

ทีนี้พอโยมพูด เราเข้าใจเลย เราเข้าใจเพราะว่า อย่างที่เรามีผลกระทบ อู้ฮู! มันคิดนะ เพราะอะไร เพราะเด็ก เด็กมาขำขี้เรา โอ้โฮ! มันน่าเกลียดนะ พอเราเอาตัวเรารอด คำว่า “เด็กๆ” แต่ทีนี้ของโยม วิทยานิพนธ์ทุกอย่างมันผูกอยู่ที่ใจ พออยู่ที่ใจแล้วไปทำอะไรมันสักแต่ว่าทำ ทำไปอย่างนั้นนะ แต่ใจมันอยู่ที่นี้ ใจมันผูกพันตรงนี้ โอ้เดินสักแต่ว่าเดิน เดินนี้สักแต่ว่าเดิน มันไม่ผ่อนที่นี้ใจละนั่น มันเลยทุกขัง

นี่ใส่ไปเต็มทีอย่างที่ว่า อย่าไปคิดถึงตรงนี้ ปล่อยมันไปเลย แล้วพอมันหลุดนะ โอ้โฮ! วิทยานิพนธ์ เขียนอีก ๕ เล่มก็ได้ ไม่ใช่เขียนเล่มเดียวนะ เหมือนกับนักเขียน นามปากกานักเขียน ถ้าเขียนไม่ออก เขียนไม่ออกเลย ถ้าเขียนออกนะ โอ้โฮ! กูจะเขียนอีก ๑๐ เรื่องเลย เรื่องแรกเขียนไม่ออกเลย มันอู่นะ เขาต้องวางเลยนะ ไปผ่อนคลายก่อน พอเขียนออก มันเขียนได้แล้ว นักเขียนมันเป็นจินตมยปัญญา จินตนาการของเขา พล็อตเรื่องของเขา เราเขียนของเราไป แต่วิทยานิพนธ์มันเป็นวิทยาศาสตร์ มันเป็นสิ่งที่ต้องพิสูจน์ จริงไหม แต่เราก็ทำได้ ถ้าใจมันปลอดโปร่ง ใจมันเป็นไปนะ

แต่ตอนนี้เพราะเราวิตกกังวล แล้วเราจะให้มันเป็นไป คือเราไปคาดหมาย เวลาเราปฏิบัติธรรมเขาเรียกกรอบ อยากเป็นพระอรหันต์ อยากไปนิพพาน อยากไปหมดเลย เอากรอบมาตั้งไว้ ขยับไม่ได้เลย ดิดกรอบตัวเอง

อยากเป็นอะไร อยากเป็นพระอรหันต์ อยากไปนิพพาน นี่คือเป้าหมาย นี่ไง อธิษฐานบารมี แล้ววางไว้ แล้วทำ ทำ มันจะถึงเป้าไม่ถึงเป้าอีกเรื่องหนึ่ง ไม่ใช่ห้ามตั้งเป้านะ เป้าหมายคือต้องตั้ง แต่ไม่ใช่ตั้งเป้าหมายไว้เพื่อรัดคอตาย นี่ก็ตั้งวิทยานิพนธ์ไว้รัดคอตาย “วิทยานิพนธ์ๆ” ทำอะไรก็ “วิทยานิพนธ์ๆ” เอาวิทยานิพนธ์ผูกคอไว้ มันก็เลยตายอยู่นี่เลย

โยม ๑ : เมื่อกี้น้องเขาบอกว่าหลับกับฟุ้งใช่ไหมคะ แล้วเรากินอาหารมันก็อร่อย...

หลวงพ่ : เห็นไหมนี่ชัดเลย เวลาตอบปัญหาต้องชัด ให้ปลดปมได้ อย่าผูกคอตาย ดึงมันออก แล้วเดินจงกรมไป พอเดินจงกรมไป นี่ปลดได้โดยอาจารย์ ตัวเองยังปลดไม่ได้ พอตัวเองปลดได้ปั๊บ เราจะพูดนะ อย่างเช่นมา อย่างเรานั่งกันอยู่เนี่ยะ ทุกคน รถเกียร์ ๒ เกียร์ ๓ เกียร์ ๔ เกียร์ ๕ แล้วรถมันก็วิ่งทุกคน มันก็ชนกัน

แต่ถ้าเราปลดเกียร์ว่าง เขาจะมีปัญหาขึ้นไป เราเกียร์ว่าง เราเข้ากับเขาได้หมดนะ นี่ก็เหมือนกัน ถ้าปลดใจแล้วมันเกียร์ว่าง ทีนี้เราเข้าเกียร์ ๕ ไว้ แล้วก็วิ่งกันอยู่อย่างนี้ แล้วไปไหนไม่ได้เลย ปลดเกียร์ว่าง ถ้าปลดเกียร์ว่างได้นะ มันจะเข้ากับใครก็ได้ แล้วมันรับฟังเขา มันรับฟังทุกๆ อย่างเลย

เราปลดใจเราให้ได้ ปลดความคิดใจ ความคิดนี้ตัวแรง ถ้าปลดปั๊บ สมาธิ ว่างหมด ถ้าปลดความคิดได้นะ ที่เดินจงกรม นั่งสมาธิ ปลดให้มันว่าง ว่างคือสมาธิ แล้วพอสมาธิเกิดขึ้นแล้ว ถ้าเราใช้ปัญญา มันเป็นโลกุตตรปัญญาแล้ว เพราะอะไรรู้ใหม่ เพราะปัญญาเกิดจากสมาธิ

แต่นี้ปัญญาเกิดจากทิวฐิ เกิดจากมุมมอง เกิดจากความเห็น โลกียปัญญา ปัญญาเราเกิดจากความเห็นของเรา ไม่ใช่เกิดจากสมาธิ สมาธิมันเป็นสากล สมาธิ พลังงาน พลังงานจากสมาธิ พลังงาน พลังงานลม พลังงานแดด เขาเอามาใช้ประโยชน์ พลังงานของจิตมันเป็นสากล แต่คนไม่เข้าใจมันไง ทีนี้พลังงานอันนี้มันบวกด้วยทิวฐิเรา

พลังงานแดด พลังงานลมเป็นพลังงานสะอาดใช่ไหม แต่พวกเราพลังงานถ่านหินอัดเข้าไปเหมือนกัน เราปลดเราให้ได้ ถ้าปลดให้ได้นะ โอ้คำพูดอย่างที่พูดๆ เมื่อกี้นี้ะ โอ้โฮ! เรื่องเด็กๆ เลย แต่เพราะว่าใจเราไม่เข้าใจ ใจเรามันแพ้ พอใจเราแพ้ พวกนี้มันครอบงำ มันเหยียบ แล้วพอเหยียบยิ่งเหยียบมันยิ่งอยากได้ โอ้โฮ! ยิ่งคิดนะ น้ำหนักมันยิ่งเกิด เหมือนเด็กเลย เหมือนเราอ่อนแอ เรายกของหนัก ยิ่งเราอ่อนแอเท่าไร น้ำหนักของเพิ่มมากขึ้น ทั้งที่ไม่ได้เพิ่ม เท่าเท่า แต่เพราะกูไม่มีแรง ถ้ากูมีแรงนะ ไอ้ของอย่างนี้ปลิวเลย

มันอยู่ที่เรา ที่ประสบการณ์ พอพูดอย่างนี้ เราเป็นมาหมดแล้ว เคยเป็นอย่างนี้มา เริ่มต้นเราภาวนาเป็นอย่างนี้ แล้วพอเราไปๆ นะ โอ้โฮ! จี๊หมา จี๊หมาเพราะอะไร เพราะเราชำนาญแล้วใจอะไรเกิดขึ้นมากู้จัดการได้หมด อะไรเกิดกูจัดการได้หมด พอจัดการปั๊บ มันก็เข้าหลัก พอเข้าหลักปัญหามันก็ไปแล้ว วันนี้จะไปปัญญา ทีนี้ปัญญาจะไปขนาดไหนก็แล้วแต่นะ พอปัญหามันไปโลกุตตรปัญญานะ ปัญญาแก้กิเลส ปัญหามันไป พอไปแล้วมันไปไม่ได้หรอก ปัญหานี้ไปไม่ได้

หมด เพราะอะไรรู้ไหม เพราะปัญญามันต้องมีพลังงานเสริมคือสมาธิ ถ้าปัญญาไปมากๆ ปึ้นนะ พอพลังงานนี้มันอ่อนลงนะ ปัญญาจะเป็นสัญญาเลย มันเป็นสัญญาเพราะมันไปไม่รอดแล้ว มันต้องกลับมาที่นี้ นี่ไง เวลาวิปัสสนาไป สมณะ วิปัสสนา ต้องไปพร้อมกัน ไปเรื่อยๆ ไปพร้อมกัน

ไม่ใช่ว่าพอปัญญาไปแล้วนะ ภูเขาไปโลดเลยนะ...ตายเลย มันไป มันไปของมันดี แต่เดี๋ยวมันก็ต้องกลับมาสร้างฐานเหมือนกัน คือสร้างกำลังเหมือนกัน ที่นี้พอกำลังก็คือว่าง เกียร์ว่าง รถถึงเวลามันต้องกลับมาที่ว่างเพื่อเติมน้ำ เพื่อเติมน้ำมัน เพื่อเติมทุกอย่าง ต้องซ่อมบำรุงทุกอย่าง ถ้าไม่กลับมาที่ว่าง ซ่อมบำรุงไม่ได้ เพราะเครื่องมันหมุน ที่นี้ใจก็เหมือนกัน สมาธิสำคัญมาก ถึงว่าพลังงานสากล พลังงานว่าง ไม่ใช่อะไรเลยนะ ไม่ใช่มรรคผล ไม่ใช่อะไรทั้งสิ้น ไม่ใช่ผลเลย พลังงานว่างนี้

มรรคผลนั้นมันคือพลังงานว่างทำลายความว่างในตัวมันเอง ไม่มีพลังงานอะไรเหลือเลย มันถึงเป็นมรรคผล ไอ้ที่สอนๆ กัน ทำพลังงานว่างไป “ว่างๆ ว่างๆ ว่างๆ” ทำให้มันว่าง ว่างคือภพชาติ ว่างคือตัวตน

แต่นี้เป็นสมาธิ ตัวตนมันสงบตัวลงเฉยๆ ตัวตนมันสงบตัว มันให้โอกาสได้ทำงานไป ถ้าตัวตนไม่สงบตัวลงมันก็โอ้โง่แล้วคิดโดยโลกียะ คิดโดยเราไป

ค่อยๆ ทำ ทำไปแล้วไม่ต้องคาดหวังใดๆ ทั้งสิ้น ดินะ นี่เวลาพูดกันพูดโดยเราจะทำสมาธิ โดยเราจะทำความว่าง โดยเราจะทำผลงาน อย่างที่ว่าถ้ามันเป็นจิตมันสงบแล้วมันเห็นนุ่มเห็นนี้ ไอ้เห็นก็เราเห็น ไม่จำเป็นเลย เห็น เราเห็น กลับมาที่พุทโธเหมือนกัน เราเห็น โยมมองเรา เห็นเรา โยมหลับตา เห็นเราใหม่ ไม่มีทาง จิตก็เหมือนกัน เพราะจิตไปเห็นเขา กลับมาที่จิตก็จบ

โยม ๒ : หลวงพ่อเจ้าคะ อย่างกรณีที่ว่านั่งหลับตาแล้วพอนั่งปุ๊บได้สักพักหนึ่งมันหลับอย่างนี้ แล้วเราเปลี่ยนเป็นลืมตาแล้วใช้คำบริกรรมพุทโธได้ไหมคะ

หลวงพ่อ : ได้หมด ต้องพุทโธเลย หลับตาแล้วพุทโธไว้

โยม ๒ : คือหลับตาแล้วมันก็หลับไปเลยคะ

หลวงพ่อ : พุทโธไว้สิ ต้องพุทโธไว้ไม่ให้มันหลับสิ ถ้าพุทโธไว้ มันหลับ มันแก้ได้ไง หลับตาแล้วพุทโธๆๆ พุทโธอย่างนี้ พุทโธๆๆ ตะโกนเลย ตะโกนเลย ไม่ให้หลับ แล้วพอมัน

หายหลับแล้วเราก็อยมาแรง มาเบาได้ ตะโกนเลย นึกในใจ ตะโกนให้ก้องฟ้าเลย พุทโธๆ คุณิมนัน จะหลับไหม แล้วเร็วๆ ด้วย อ้าว! ก็อยากแก้หลับไง นี่เรื่องจริงนะ

โยม ๒ : ข้างกุฏิเขาไม่ว่าหรือเจ้าคะ

หลวงพ่ : ตะโกนในใจ แต่ถ้าพูดด้วยปากนี่นะ กลางวันก็ได้ เราทำของเราไปก่อนนะ มันต้องแก้ ถ้าไม่แก้แน่ น้ำ คูสิ เราดูสารคดีไง แม่น้ำคงคามันไหลเข้าไปในเมืองของเจ้าแม่กาสิ แล้วน้ำเปลี่ยนทิศทาง พอน้ำเปลี่ยนทิศทางมันไปอีกสายหนึ่ง ตรงนี้เลยกลายเป็นคลองเก่า แต่เขาก็ลงไปอาบน้ำอยู่

แม่น้ำนี่นะ ไหลไปมันยังเปลี่ยนทิศทางเลย แล้วความคิดเรา ความคิดที่มันหลับ มันยังทำไป แม่น้ำสายนี้มันจะกว้างขึ้นเรื่อยๆ การหลับของเรามันจะง่ายขึ้นเรื่อยๆ เพราะกำหนดปั๊บก็หลับทันทีเลย เพราะแม่น้ำสายนี้มันมากขึ้น น้ำต้องไปทางนั้น เราปล่อยให้เราชินชานะ ความที่ลงไปกว้างมันจะกว้างขวาง แล้วต่อไปไม่ต้องไปกว้างค์หรือก เดินยังหลับเลย

โยม ๒ : ก็เคยเหมือนกันค่ะ

หลวงพ่ : นั่งก็หลับ เดินก็หลับ เพราะอะไร เพราะเวลามันปล่อยใช้ใหม่ ทีนี้คำว่า “พุทโธๆ” คือถมมัน คือพยายามดัดแปลงมัน ทีนี้ดัดแปลงมัน ใหม่ๆ น้ำแรง ตะโกน คำว่า “ตะโกน” เอ็งฟังเหมือนพูดเล่นนะ แต่กูพูดจริงๆ นะ กูไม่ได้พูดเล่น อย่างพูดเมื่อกี้ ตอนเช้าเทศน์ “ต้องอย่างนี้ๆ ต้องอย่างนี้เด็ดขาด”

เห็นกูพูดนึกว่าพูดเล่นนะ แต่ลองไปทำดูสิ ต้องแก้ไขอย่างนี้ ถ้าไม่แก้ไข แม่น้ำจะกว้างขึ้นอีกหน่อยนะ ไม่ต้องทำอะไร หลับทั้งวันทั้งคืนเลย กลายเป็นพรหมลูกฟักเลย นอนแผ่ แล้วตัวเองไม่รู้ตัวนะ ไม่รู้ตัวแล้วไปพูดให้ใครฟังนะ “โอ้โฮ! นี่สมาธิ โอ้โฮ! ภาวนาเก่ง โอ้ย! กำหนดพุทโธ โอ้ย! ว่างเลยนะ”...ไม่รู้เลยนี่กว้างค์

ต้องแก้ แล้วแก้ต้องต่อสู้นะ นี่เหมือนไปหาหมอใจ “หมอ นี่ไม่สบาย หมอรักษาที” ก็ให้แก้ โดยที่ไม่ทำอะไร ให้หมอดิฉันหาให้ใจ “นี่มันหลับ ทำอย่างไรดี” ใช้นั่นก็แก้กันไปใหญ่เลย ไม่ได้หรือก มันทายาแดง มะเร็งไม่หายหรือก มะเร็งต้องผ่าตัด ต้องตัดทิ้ง เป็นมะเร็งมานะ ทายาแดง “เออ! หายเนาะ” ก็ชอบไปหาอาจารย์อย่างนั้นไปไหนก็โอ้อๆ ใจ แล้วมันแก้ได้ไหม ยาแดงแก้มะเร็งได้ไหม

โยม ๒ : ไม่ได้

หลวงพ่อก : แล้วเขาทนายแดงให้ ชอบใจ มันเบาดี ไม่เจ็บใจ ไปหาหมอ จะเอาเม็ดตัด ไม่ได้ ไอ้หมอกคนนี้รักษาไม่เป็น ทนายแดง เออ! ดี เย็นสบายดี... โง่ บ้า เช่ โลกเป็นอย่างนี้หมด ต้องแก้ ไม่แก้จะเป็นอย่างนี้ไปเรื่อยๆ แล้วเป็นอย่างนี้ไปเรื่อยๆ เหมือนกับรากลงดิน รากแก้วไปแล้วไปปลิกเลย แล้วพอประสาเรา “เอ! ก็ปฏิบัติมาตั้งหลายปีแล้ว เขาก็ไปโอด ทำไมเป็นอย่างนี้”

ก็ปฏิบัติผิด ปฏิบัติถูก ไม่ใช่ปฏิบัติจะดีหมด ปฏิบัติผิดมันก็ผิดไปเรื่อยๆ ผิดไปลึกๆ ปฏิบัติถูกมันก็ถูกไปเรื่อยๆ ก็เขาปฏิบัติ ถูกก็ปฏิบัติ ไอ้เขาไปโอดเลย ทำไมกุมอยู่ล่ะ...ยังดีไม่ตกนรก เวนกรรม

ปฏิบัติต้องให้ถูกด้วย แล้วผิดต้องแก้ การปฏิบัติ เรามาปฏิบัติกันเพื่อจะแก้กิเลส เพื่อจะต่อสู้กับกิเลส แล้วปฏิบัติโดยกิเลสให้กิเลสมันเสริม ปฏิบัติแล้วให้กิเลสมันคอยส่ง เอาแต่ใจใจ เอาแต่ความเห็นของตัวเอง เอาแต่ความสะดวกสบายใจ เอาแต่พอใจ เราปฏิบัติแล้วทำไมให้กิเลสมันเสริม ทำไมกระที่บตัวเอง ฆ่าตัวเองโดยการปฏิบัติ แล้วพอบอกว่าผิด ไม่ยอมรับด้วยนะ อ้าว! ผิดถูก มิ่งเถียงกุมมาลี ฆมมสากจนา เอตมมมงคลมุตตม ด้วยเหตุด้วยผล ธรรมะ เหตุกับผลรวมลงเป็นธรรม

แล้วพูดธรรมะ “อย่างนี้ไม่ได้ อย่างนี้ต้องตามใจฉัน”

ก็หลวงตาว่าไง กราบกิเลสก่อนแล้วค่อยภาวนาใจ ก่อนภาวนาก็ กิเลสสาธุ สาธุกิเลส กิเลสสาธุ แล้วก็นั่งให้กระที่บ แล้วก็บอกปฏิบัติ ถ้ามีจะเอาจริง มีก็ต้องฆ่ากิเลส ต้องฝืนสิ อะไรผิดก็ต้องแก้ไขสิ ถ้าแก้ไขมันก็ต้องมา ไม่ใช่จะปฏิบัติก็ โอ้โฮ! ขออนุญาตแล้วขออนุญาตอีก กิเลสขอปฏิบัติหน่อยนะ

กิเลสบอกว่าได้ๆ ทำตามกูนี่

มันก็เลยเป็นมิจจา เห็นไหม มิจจาสมาธิ มิจจาทิฏฐิ มิจจาหมด มรรคัง มิจจามรรค สัมมา มรรค ไม่ใช่ว่าธรรมะมันจะถูกนะ มรรคมันมีมรรค ๘ มิจจา สัมมา สัมมาทิฏฐิ มิจจาทิฏฐิ สัมมาสมาธิ มิจจาสมาธิ สัมมาสติ มิจจาสติ มีมิจจาก็มีสัมมา มีผิดมีถูก ไม่ใช่ปฏิบัติแล้วถูกไปหมดหรอก

ที่นี้พอเราเป็นอย่างนี้แล้วเราไม่แก้ เราต้องแก้ ที่พูดนี้ไม่ใช่อะไรนะ ที่ว่าพูดอย่างนี้ เราคิดอย่างนี้ว่า พวกโยม ตัวโยมเองเลยไม่เคยเจอพระพูดตรงๆ อย่างนี้ไง ไปเจอพระที่ไหนก็ “โอ๊ย! โยมมาแล้วนะ โอ๊ยๆ” พระไม่กล้าพูดอย่างนี้

หลวงตาบอก ต้องขออนุญาตกิเลสก่อนค่อยพูด

ประสาเราเลย ไม่เคยไว้หน้าใครทั้งสิ้น กุละกิเลสอย่างเดียว สูงแค่ไหนต่ำแค่ไหนไม่เกี่ยว ผิดเป็นผิด ถูกเป็นถูก ผิดก็คือผิด ถูกก็คือถูก แต่ถ้าเป็นคนอื่นเขาไม่พูดหรอก ถ้าพูดอะไรให้เข้าใจ โยม ไม่กล้า เพราะเดี๋ยวมันออกจากวัดกูไปแล้วไม่กลับมาอีก มันต้องโอ้ไว้ก่อน

แต่กูไม่เกี่ยว เพราะอะไร เพราะต้องการนี้ไง ให้ธรรมะชัดเจน ให้ธรรมะนี้เป็นธรรม ให้ธรรมะนี้เป็นความจริง สัจธรรมนี้ورىสัจเลย เห็นความจริงนะ แล้วเรามาจมปลักอยู่กับมันอย่างนี้ได้อย่างไร นี่ไง นั่งก็หลับ นอนก็หลับ ฟังแล้วมันสะเทือนใจ

ฉะนั้น คำว่า “หลับ” ก็ตัวเองก็รู้ว่าผิด ถ้าเราหลับ เรารู้ว่าเราผิดนะ แต่ทำไมไม่แก้ไข พอจะแก้ไขขึ้นมา สู้อำนาจกิเลสไม่ได้ พอจะแก้ไขขึ้นมา โอ๊ย! กูไม่มีกำลัง โอ๊ย! ไม่ไหว โอ๊ย! ไม่จริง...เสร็จอีก ทั้งๆ ที่รู้ว่าผิด รู้ว่าผิดอยู่ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์จริงไหม แล้วทำไมไม่ไหว

นี่เวลาพูดถึงธรรมะจริงๆ ไอ้คนทำมันรู้ว่าผิด แต่ยอมรับไม่ยอมรับไง แล้วยอมรับ แก้ไขไม่แก้ไขอีก แล้วถ้าแก้ไขขึ้นมานี่ไง โอ้โฮ! อคนอน เราเป็นมาก่อน กินข้าววันละคำ ตอนที่กินข้าววันละคำเพราะเหตุนี้แหละ นั่งหลับทีหนึ่ง ๗-๘ ชั่วโมง

ทีแรกไม่รู้ นั่งหายไปเลย ๗-๘ ชั่วโมงนะ เหมือนคอมพิวเตอร์ ล็อกได้เลย โอ้โฮ! นึกว่าเก่ง น่าดู กูนั่งสมาธิทีหนึ่ง ๗-๘ ชั่วโมง กูเก่งเว้ย เก่งเว้ย พอมีอยู่วันหนึ่งมาเห็นน้ำลาย ตื่นมาไง น้ำลายเปียกเลย ไหนว่าเก่ง เฮ้ย! มันวิตก ยังจำได้แม่นเลยนะ มันวิตกขึ้นมาเลยนะ เฮ้ย! นี่มีงหลับนี่หว่า แต่ก่อนหน้านั้นคิดว่าตัวเอง เพราะพระนั่งด้วยกัน ทุกคนมันสู้เราไม่ได้ไง ทุกคนก็ลุกๆ นั่งๆ ใจ ไอ้เรา นี่หัวตอ นั่งปั๊บ หายเลย ล็อกได้เลยนะ ๑๐ ชั่วโมง พอ ๑๐ ชั่วโมงก็ตื่น

โยม ๓ : อย่างที่ตอนหายไป ๑๐ ชั่วโมง เรารู้สึกตัวหรือเปล่า

หลวงพ่ : ไม่รู้สึกตัวเลย หายไปเลย เหมือนนอนหลับ แล้วเวลามันจะตื่นขึ้นมาเหมือนสะดุ้งตื่น แหม! กูเป็นมาจนกูคล่อง พอมันจะออก เหมือนคนตื่นนอนเลย ตื่นจากหลับ

โยม ๓ : เพียงแต่แค่นั่งอยู่เท่านั้น

หลวงพ่ : เออ! นี่แหละวัจค์ นี่แหละมิจจาสมาธิ นี่แหละสมาธิหัตถอ แต่ตอนเป็นก็ไม่วู้ แล้วไม่มีใครสอน ไม่มีใครบอก รู้ด้วยตนเองด้วย

โยม ๒ : คือตอนที่หลวงพ่อนั่งหลับนี่คือกายก็ตั้งตรง ไม่เอน ไม่อะไร

หลวงพ่ : สบาย ถ้าเอน นั่งกับพระบนศาลา มันต้องหัวเราะเยาะแล้ว เพราะพระแข่งดีใจ ปฏิบัติแข่งกัน นั่งบนศาลานะ พระเป็นสิบเลย นั่งบนศาลา แล้วพอนั่งๆ ไป พอออกมาแล้ว อาจารย์เขาไม่พูดไซ้ใหม่ เขาพูดตอนจะเลิก บอกทำไมพวกพระองค์อื่นทำไมเดี๋ยวลูกเขี้ยว เขาจะอ้างว่าลูกไปปัสสาวะไง ลูกไปห้องน้ำ ท่านก็ถามว่า แล้วเวลามิ่งนอนหลับมิ่งไปเข้าห้องน้ำตอนไหนวะ

เรานั่งฟังอยู่เรายังภูมิใจนะ โอ้โฮ! กูเก่ง กูเก่ง

โยม ๒ : หลวงพ่ ได้ยินเสียง

หลวงพ่ : ไม่ได้ยิน เขามาพูดที่หลัง เขาพูดตอนเลิกภาวนาแล้ว เพราะภาวนาอยู่ เขาพูดได้ อย่างไรเพราะมันนั่งเงียบ ทีนี้พอออกมาท่านพูดอย่างนั้นเรายังทีปฏิฐิยังเกิด ยิ่งว่ากูนี้แน่ใหญ่เลย แล้วมันก็เหมือนवासานะ มีอยู่วันหนึ่งพอออกมามันเปียกๆ เป็นจุด น้ำลายมันหยด เพราะน้ำลายพอยกขึ้นมาดม น้ำลายซัดๆ เลย มันขึ้นเลยนะ ไม่ต้องวินิจฉัยอะไรเลย มันตกใจ เฮ้ย! มิ่งนั่งหลับ

พอนั่งหลับแล้วมันจะไปปรึกษาใคร เพราะรู้ว่าพระมันอ่อนกว่าเรา อาจารย์จริงๆ นั้นนะ วุฒิภาวะไม่มี เราจะไปปรึกษาเขา ถ้าไปปรึกษาเขาจะ ไปไหนมา ๓ วา ๒ สอก เขาจะชักนำมิ่งลงนรกไปเลย

แล้วพอเราตัดสินใจว่าอันนี้นั่งหลับ เราก็คิดเลย นั่งหลับ เราจะแก้อย่างไร แก่แบบพระโมคคัลลานะ พระโมคคัลลานะให้ตริกในธรรมมากๆ พอนั่งปั๊ กูตริกเต็มทีเลย คิดร้อยแปดเลย หลับอีก แล้วพอหลับ พอสะดุ้งขึ้นมา อ้าว! มันหลับเพราะอะไร โอ้โฮ! หาเหตุหาผลนะ เวลานั่งก็คิดอีก อ้อ! มันหลับนะ เปรียบเทียบเลย เปรียบเทียบใจเราเหมือนนกเขา นกเขามันอยู่ในกรง พออยู่ในกรง แมวมันจะกินนกเขา พอนกเขาถ้ามันเกาะคอนอยู่ แมวมันกินไม่ได้หรอกเพราะมันเอาไม่ถึง แต่เพราะนกเขามันเห็นแมว มันตกใจ มันก็บินไปบินมา บินไปข้างลูกกรง แมวก้เอาไปกินอีก นี่ก็เหมือนกัน ตริกมากเกินไป พอตริกไปตริกมามันก็ออกหมดเลย ส่งออกก็หลับอีก เอาอย่างไรดีวะ

พระพุทธเจ้าสอนในพระไตรปิฎก เอาทีละข้อๆ นะ ทดสอบทุกข้อเลย แล้วผู้ไม่ได้ ทำอย่างไรดีวะ ทำอย่างไรดีวะ ฟ่อนอาหาร นั่นแหละที่เหตุเพราะกินวันละคำที่ว่านี้แหละ

ในพรรษานั้นกินข้าววันละคำเดียว บิณฑบาตข้าวเหนียว ปั้นข้าวเหนียวไว้คำหนึ่งนะ วางไว้จริงๆ ทำอย่างนี้จริงๆ พระองค์อื่นถ้าจะแข่งกับกู มึงตายหมด เพราะอะไร เพราะเราเอาข้าวเหนียวปั้นเป็นคำเดียวแล้ววางไว้กลางบาตร เราอยู่ในป่ามันได้บิณฑบาตมา มันก็เป็นอาหารป่า กินได้ เขาก็มีหม้อ ใส่หม้อๆ แล้วก็ต้มเป็นแกงโสะ แล้วก็เลื่อนมานะ เราก็ต้มน้ำแกงหยดใส่ข้าว แล้วก็ผ่านไป แล้วพอพระเจ้าเสร็จใช้ใหม่ พระเจ้าแข่งดีกันนะ ใครฉันทเร็ว ใครฉันทเสร็จ ใครอะไร มันแบบว่าแข็งแรง ไปรวดเร็ว...มึงจะแข่งกับกูอย่างไร ก็กูกินคำเดียว ไอ้ห่าเอ๊ย

แล้วเวลาเขาเสร็จแล้วนะ เขาก็ให้พรใช้ใหม่ แล้วพิจารณาอาหารใช้ใหม่ เราก็นั่งมองเขา อ้าว! ใครกินก่อนล่ะ ให้ฉันไปข้างหน้าเลยละ มาถึงกู กูหีบข้าวใส่ปาก กูก็จบแล้ว

อยู่บ้านตาดก็เหมือนกัน อาจารย์เชอร์รี่ เพราะสมัยอยู่บ้านตาด ถ้าเราฉันทนี่นิดเดียว แล้วในบาตรเรา พอในบาตรเรา เราจะเอาอาหารไว้พอดี เมื่อก่อนเราฝึกมาตลอด บอกให้ฉันให้หมด ให้ฉันอะไรให้ประหยัด แล้วเมื่อก่อนไม่เป็น เอาทีหนึ่งครั้งบาตร โอ้โฮ! โน่นก็อร่อย นี่ก็อร่อยนะ แล้วเวลาฉันมันกินไม่หมด นั่งขย้อน แดกเข้าไป มึงเลือกเอา หมคนี่เลยนะ บังคับมันเลยนะ เจ็ดสิพอเจ็ด ตอนหลังมา มันก็พอดีๆ ใจ ทีนี้พออยู่บ้านตาดมันก็เอาพอดี พอถึงเวลาฉัน เราก็กินเสร็จใจแล้วเราก็นั่งรอ เพราะเราลูกก่อน อาจารย์เชอร์รี่ท่านไม่ค่อยพอใจ อาจารย์เชอร์รี่ท่านจะลูกก่อน เพื่อนทุกที แต่ประสาเรา เรากินนิดเดียว โห! เราลูกก่อนแล้ว แต่เราไม่ลูก เราปล่อยให้ท่านลูกใจ

ทีนี้พอเรานั่งดู ทีแรกเราไม่สังเกตนะ ที่พูดนี้ประสบการณ์ เราก็กินเสร็จแล้วเราก็นั่งรอให้ อาจารย์เชอร์รี่ลูกก่อน ทีนี้พระมงคลมันสึกไปแล้ว ทางนี้ก็ไอ้มงคล ทางนี้ก็ไอ้คำพาน แล้วก็วันชัย เรียงมาด้วยกันหมด ทั้งวันชัยมา คำพานมา แล้วก็มาเราใช้ใหม่ แล้วก็มาไอ้จิต มาไอ้เส็ง มาไอ้มงคล นพดล ก็นั่งอยู่ด้วยกันนะ เราก็กินเสร็จเราก็นั่งรอใจ เขาก็เลื่อนถาดมาเลย “หงบๆ ถ่ายบาตร”

มาถ่ายห่าอะไร บาตรกูไม่มี เขาไม่เชื่อนะ พระไม่เชื่อหรอก เพราะมันทำได้ยาก มันตัดสินใจชั่วเสี้ยววินาทีนะ เพราะของผ่านมามากไม่ตักมันอารมณ์ชั่ววูบนะ คุมใจยาก นี่เวลาบอกว่าบาตรกูไม่มี เราถึงฟังใจใจ เขาไม่เชื่อนะ “ไหน ขอคุณหน่อย” เขาขออุบาตรกูเลยนะ เขาไม่เชื่อหรอกว่าพระฉันอิ่มแล้วในก้นบาตรจะหมด มันต้องมีเหลือ เพราะมันเอาไว้เยอะไป แต่สำหรับเรานะ

ตอนที่เรปฏิบัติอยู่นะ ทุกวันในบาตรเราจะไม่มีอะไรเหลือเลย เอาแค่พอดีกัน แต่ก่อนที่จะเป็น
 อย่างนี้ได้ นะ ลั่นค่อนี่ ขย่อน มึงเอา ต้องกินหมด ถ้ามึงเอา ต้องหมด มึงเอา หยิบแค่ไหนต้องกินให้
 หมด เราฝึกมาอย่างนี้

เมื่อก่อนเรมาอยู่โพธาราม ครูบาพิศมาจากพวกภูวัญ มาเยี่ยม เลี้ยงหมา “ไอ้หงบ มึงเลี้ยง
 หมาเป็นหรือ ไอ้หงบ ปลุกต้นไม้เป็นหรือ”

โธ! ตอนภาวนานะ ไม่เอาอะไรเลย จนพระที่บ้านตาดเขาประชุมกัน แล้วเขาให้พระมา
 บอกเรา “หงบเว้ย วันๆ หนึ่งมึงอย่าทำหน้าที่หมื่นจีลี”

ก็มันแรง มันเกร็ง ไม่พูดกับใครเลย ภาวนาอย่างเดียว จนพระเขาประชุมกันนะ แล้วส่งคน
 มาบอกเรา เพื่อนสนิท คัดคนที่คุยกับได้มาเตือนนะ “หงบเว้ย วันๆ หนึ่งอย่าทำหน้าที่หมื่นจีลี” คือ
 ว่าให้หันหน้ามองคนอื่นบ้าง

นี่เวลาปฏิบัติ นะ เพราะเราอ่านในปฏิปทาฯ กับประวัติหลวงปู่มั่น เราเอาตามนั้นเลย เอา
 ตามนั้นเลย ฉันทเสร็จแล้ว บาตรนี้ พอถึงกุฏิแล้วผลักเข้าไป แล้วเดินจงกรมเลย อย่างว่าเดิน ๗-๘
 ชั่วโมงต่อวัน ทำ ลุยเต็มที่เลย ฉันทวันละคำ แล้วพอตอนปฏิบัติ เราทำอย่างนี้มา ก่อนอยู่โพธารามยัง
 ทำได้ตลอดคนนะ แล้วพอตอนหลังมาอยู่โพธารามแล้วมันตักจนล้นบาตร เดียวนี้ตักล้นบาตรเลย
 เพราะใครเอามาแล้วจะให้กูตักคนเดียวนะ ใครเอามาไม่ตักไม่ยอม ตักจนล้น แล้วกินหมดได้
 อย่างไม่ เต็มบาตร กูกินจนท้องแตกแน่ๆ เลย พอมาเป็นหัวหน้าทำไม่ได้ แต่ถ้าเป็นลูกน้องทำได้
 หมดนะ เป็นช่างหลังนี้ทำได้เลย

โธ! วิธีการเยอะเยอะ อาหารมาใช่ไหม เอ็งเอามาใช่ไหม กูก็ตัก กูก็ตักกลมึง กูตักไม่ให้เห็น
 กูตักทุกอันนะ แต่กูตักกลม เพราะกูไม่เอาช้อนตักลงไป ในอาหาร กูทำท่าตัก แต่ไม่มีอะไรเข้าบาตร
 กูเลย แล้วกูก็ผ่านไป เพื่อรักษาน้ำใจเขา เวลา มา เมื่อก่อนอยู่ข้างหลังนะ กูตักทั้งนั้นนะ แต่กูตักกลม
 มึงไม่เห็นหรือ กูตักอะไร แต่เดี๋ยวนี้มันไม่ได้ เพราะอะไร เพราะเราอยู่กับหลวงตามา เพราะ
 เมื่อก่อนของมันเยอะ เรานี้ โคนค่าเยอะมาก พอของมาเยอะปั๊บ เราจะช่วยทำไง เราจะเอาอาหาร
 ออกเลย คือรับประเคนแล้วออกเลย พอออกเลย ท่านกวีก็มือเรียกเลย เราก็ออาหารเข้ามา “ทำไม
 ครับ”

“อาหารนี้เขาถวายใคร”

ถวายใครล่ะ ไม่ได้ถวายคุณะ ถวายท่าน เวลาท่านเอานะ

เราเอาออกเลย มันเยอะ แล้วมันเสียเวลา มันทิ้งเหนื่อยด้วย เราจับประเคนใจ รับประเคนเสร็จก็ออกเลย พอเห็นเราเดินออกไปนะ เอภาชนะนี้ออกไป สมมุติโยมมีแกงมาไขใหม่ เราจับประเคนเสร็จเราก็แอบเอาออกบ้าง แล้วถือภาชนะมา เรียกกลับมาเลย “เขามาถวายใคร”

“ถวายอาจารย์ครับ”

“แล้วถวายผมแล้วเอาออกทำไม”

“ผมเห็นว่ามันเยอะครับ”

โธ้ย! ใส่เลยนะ “ของเขาเอามานี้นะ เจ้าของเขาจำภาชนะเขาได้ เขาจะมองอยู่ว่าจะผ่านมือผมไหม ถ้าผ่านมือผม เขาจะมีความสุขใจ เขาจะมีความพอใจ แล้วถ้าไม่ผ่านมือผม เขามา เขานั่งเฝ้าอยู่นั่นนะ เขานั่งเฝ้าอยู่ว่าจะผ่านมือผมไหม”

ต้องให้ผ่านให้ท่าน แล้วท่านเลือกของท่านเอง แล้วมันเสียเวลา ตอนนั้นเราโดน บั้ง! เข้าไปเต็มๆ เลย แล้วสุดท้ายท่านเสียโยมแม่ พอเสียโยมแม่ มันก็มีงานครบรอบใจ ที่นี้งานครบรอบมีหม้อใหญ่ๆ อย่างนี้เต็มเลย เราก็อัดเข้าไปๆ จนท่านลุกขึ้นมาเองนะ “ลงข้างๆ ลงข้างๆ ออกเลยๆ”

วันครบรอบวันเสียโยมแม่เมื่อก่อนที่ท่านจัดงาน เมื่อก่อนมันศาลาหลังเก่า โอ้พวกนี้ยังไม่มาห rokok มันมีแกงหม้อใหญ่อย่างนี้ก็มากันเต็มเลยนะ อ้าว! กูอัดเข้าไปเลย อัดเข้าไป ท่านลุกขึ้นมาเองเลยนะ ลุกมาจากอาสนะท่าน ออกมาข้างหน้า “เอาลงข้างๆ ลงข้างๆ”

แล้วเดี๋ยวนี้ไม่เหมือนเก่าห rokok โอ้โฮ! เมื่อก่อนไม่ได้ห rokok เรื่องแจกของนี้ โอ้โฮ! ละเอียดยับเลย ใสนี้โดนค่าทุกวัน โคนค่าวันหนึ่งไม่รู้กี่รอบ โคนค่าเยอะมาก เพราะประสาเรานะ ด้วยความกล้า ถ้าคิดว่าอะไรเป็นประโยชน์แล้วเอาเลย ถ้าเห็นว่าทำเพื่อท่านอย่างนี้ เอาเลยละ ผิดถูกให้ท่านสับ คือแบบว่าเสี่ยงเลย แต่ถ้าเป็นคนอื่นไม่กล้า หลบๆ หลีกๆ คือไม่กล้าเสียหน้ากลางศาลาใจแต่ใสนี้โดนค่านะ

โทษนะ บ้านนอกเนาะ ไปบิณฑบาตสายตะวันตก แล้วพวกเด็กๆ วิทยุรุ่นเขาช่วยล้างจาน ผู้หญิงเต็มไปหมดเลย ที่นี้ธรรมดาผู้หญิงเนาะ เด็กๆ วิทยุรุ่นมันก็เห็นโดนค่าก็จำได้ พอเราไปบิณฑบาตมันหัวเราะกัน ใสนี้เมื่อวานโดนค่า คิกคักๆ มันนึกว่ากูจะอายุเิง

โธ่! ภูไม่อายเลยนะมึง ไม่อายหรอก เพราะอะไร เพราะมันไม่รู้หรือกว่าปัญญาเราหมุนขนาดไหน มันไม่รู้หรือกว่าเราภาวนาขนาดไหน ใสนั้นมันเรื่องโลกๆ ความเห็นความคิดพวกมึงนะโลกๆ โทษนะ ประดาบ ประดาบกับท่าน วิทยาอุทธร แล้วพวกมึงคนดู มึงรู้อะไรกัน

เวลาอยู่กับท่านนะ โธ่! เราไม่รู้ ท่านถึงสั่งใจ มาโพธารามใหม่ๆ เห็นใหม่ ที่มาโพธารามใหม่ๆ พอมาถึง “อ้อ! ไอ้หงบ” พอเรามาอยู่โพธารามใหม่ๆ เขาไปนิมนต์มาไง พอเจอหน้าเรา อ้อ! ร้อง อ้อ! เลย เพราะอะไร เพราะพีดกันมาเยอะ พีดกันมาเต็มที่ พีดกันมาประจำ แล้วตั้งแต่นั้นมาเมื่อก่อนว่า “ไอ้หงบๆ” แล้วเวลาเขาไปนิมนต์แล้วบอก “ไอ้หิ” ตั้งแต่นั้นมาไอ้หิเลย ไอ้หงบหายเกลี้ยง

เพราะอยู่กับท่านนะ นี่พูดถึงประสบการณ์ในการปฏิบัติมันเยอะมาก แล้วมันพื้นฐาน แล้วเวลาคุยกัณอย่างนี้พื้นฐาน แล้วปฏิบัติไปนะ เดี่ยวจะมี ไอ้โฮ! ข้างบนนะ ขึ้นโศคาบันมันก็หัวปั่น หัวปั่นอยู่อย่างนั้นนะ เหมือนกับแข่งกีฬาเข้ารอบ แล้วพอเข้าไปก็ต้องไปชิงเหรียญเข้ารอบ ไอ้โฮ! หัวปั่นอีกแล้ว ขึ้นโศคาบันนะ กว่าจะผ่านได้ ขึ้นสภิกาคามินะ มันก็หลอกใหม่ ขึ้นอนาคามียิ่งหลอกเข้าไปใหญ่ ขึ้นสุดท้ายนะ มันหลอกมึงหัวปั่นเลย กิเลสมีเองนี่หลอกมึงเอง แล้วไอ้เนี่ยยังไม่ได้ทำอะไรเลย ไอ้แก่นั่งหลับ แล้วอย่างนี้จะไม่สู้แล้ว

เรามองมันเป็นปัญหาพื้นฐาน แต่เหมือนกับเด็กฝึกงาน คือทำงานยังไม่เป็น พอคนทำงานเป็นไปแล้ว เหมือนจับผิดจับถูกมันก็พอไปได้ เพราะเราทำงานเป็น พอโศคาบันแล้วทำงานเป็นแล้ว ไปได้แล้ว แต่ถ้าพื้นฐานนี้ ไอ้โฮ! ยากมากเลย

หลวงตาบอกว่าการปฏิบัติยากอยู่ ๒ ขั้นตอน ขั้นตอนพื้นฐานกับขั้นตอนสุดท้าย ขั้นตอนสุดท้ายที่ท่านไปแก้หมด แก้หลวงปู่บัว แก้หลวงปู่ฝั้น แก้หลวงปู่คำดี ขึ้นนูนนะ ขึ้นนูนก็ยุ่ง ยุ่งมากๆ เลย

นี่ขณะตนเอง สู้มัน ตะโกนเลย พุทโธๆ เลย แก้ไปเรื่อย แล้วอย่างประสาเรา ฟ่อนอาหารอะไร อย่าไปกินมาก คนมาหาเรานะ บอกภาวนาไม่ดี ทุกอย่างไม่ดีเลย

เราถามเลย ทำไมต้องมีศีล ๘ ละ เพราะศีล ๘ ไม่กินข้าวเย็น ในตอนเย็น ในกระเพาะไม่มีอาหาร การภาวนามันง่ายขึ้นแล้ว แล้วอย่างพวกเราฟ่อนอาหารกันทำไม ฟ่อนอาหารไป พลังงานสะสมในร่างกาย ร่างกายจะดึงมาใช้หมดเลย ถ้าใครฟ่อนมากๆ มันจะดึงพลังงานสะสมเรา

ส่วนกิน มันจะดึงมาใช้หมดเลย ไชมัน มันจะดึงมาใช้เรื่อยๆ ผ่อนไปเรื่อยๆ เพราะพอพลังงานไม่มีแล้วนะ พอดีไปเบาแล้ว

ไอ้พลังงานเหลือเพื่อ พอพลังงานไม่มี ชาติทุกข์ขั้นธัง ชาติคือพลังงานไง ชาติ ๔ พลังงานมีมาก พลังงานมีมากปั๊บ มันหน่วง หน่วง ภาวนาได้ยาก แล้วพอผ่อนไปเรื่อยๆนะ มันตัวเบาโหวงเหวงเลย แล้วภาวนาดีมาก

ทีนี้คนเราก็คิดว่า พอบอกว่าไอ้พวกอรรถกถาญาณุโยค เห็นอาหารเป็นโทษ...มึงบ้า เพราะมึงไม่เคยทำ พอทำแล้วมันจะรู้ผลงาน ตั้งแต่นั้นมา นี่ประสาเราเลย แบบว่าขอนแก่น คือไม่รู้รู้อะไรเลยนะ คือว่าจะใช้ชีวิตปกติไง คือจะกินอิมม่อนอุ่นแล้วภาวนาดีด้วย

ถ้าภาวนาดี การกิน การนอน หลวงตาจะบอกเลย ไม่ห้วงการกิน การนอน ถ้าใครยังห้วงปากห้วงท้อง รูดงค์ไม่ได้

ทีนี้พอถ้าจะภาวนาแล้วนะ อย่างเรานี่ โห้! ข้าวคำเดียว อยู่บ้านตาดเคยน้อยใจนะ ถือรูดงค์ไง รูดงค์ทั้งปีทั้งชาติเลย ทีนี้พอถือรูดงค์ปั๊บ มันมาถึงวัด อู้ฮู! เรานะ รูดงค์นะ เรารูดงค์ในหมู่บ้านด้วย เพราะไม่ยอมรูดงค์หน้าวัด เพราะหน้าวัดมันมีของใส่ มันมีข้าวเหนียวกับผักคัมเท่านั้นแหละ แล้วพอมองไปรอบข้างนะ เพราะอะไรรู้ใหม่ บ้านตาดนี่นะ ในโลกนี้มีอะไร บ้านตาดมีไอ้ นั่นเลย เพราะคนศรัทธาเยอะ เขาสั่งเครื่องบินมาเลย ลงเลย ในโลกนี้มีอะไรกิน บ้านตาดมีกินหมด

ไอ้ห่า แล้วกฎปฏิบัติ คนปฏิบัติแล้วทำไมกินข้าวเหนียววะ บางทีมองไปแล้วมันน้อยใจนะ เราถึงย้อนกลับไปไง ย้อนกลับไปทีว่าหลวงตาท่านบอกว่าท่านอยู่หนองผือ เวลารูดงค์ อธิษฐานทั้งวัดเลย แต่ออกพรรษาแล้วเหลือไม่กี่องค์ ท่านบอกใจมันอ่อน ท่านถึงให้รูดงค์หมดใจ พวกเราในวัดป่าบ้านตาดถึงเวลาในพรรษาต้องรูดงค์หมดเลย เพราะจะวัดใจกันไง

ทีนี้พอ ไปถึง พอรูดงค์ ทำดี อย่างที่ว่าทำดีไม่ได้ดี ทำดีกินข้าวเหนียวเปล่า ไอ้ถูกลูกลูกมันซัดของเยี่ยมๆ ทั้งนั้นเลย

มันเคยคิดน้อยใจนะ คิดน้อยใจเลยละ เอ้! ทำดีทำไมไม่ได้ดี แต่ความจริงมันได้ดี แต่เราไปมองที่ว่าอาหาร อาหารไม่ใช่ของดี อาหารคือของเน่า ของดีมันอยู่ที่นี้ แต่ตอนทำเคยคิดน้อยใจ เคยคิดเสียใจ เคยคิดท้อใจ เคยคิดทั้งนั้นนะ เอ้! ทำดีทำไมไม่ได้ดี ทำดีทำไมเป็นอย่างนี้

แล้ววงการพระมันรู้นี่ ไอ้พวกนั้นมันทำอะไรกันวันๆ มันอยู่ประสามันนั้นล่ะ โอ้โฮ! กิน อิ่มนอนอุ่น โอ้โฮ! มันสุขฉิบหายเลย แล้วภูทำงานนี้นักไม่มีอะไรกินเลย แต่มันไม่ได้คิดถึงว่า สมာชิเราดี ปัญญาเราดี การเคลื่อนไหวเราดี สตินี้พร้อมหมดเลย เหมือนเถื่อเลย ลองสัมผัส สิวหนังมันรู้หมด ตื่นเดินไปรู้หมดเลย

ไอ้เราตื่นลากไปยังไม่รู้เลย สติ แล้วมันจะหลับไหม ย้อนกลับมาเลย ทำมาแล้ว ถ้าเรา ควบคุมอย่างนี้ได้เลย เสิ่มมันจะหาเหยื่อ มันไว จิตมันพร้อม ไอ้ที่นอนให้เสื่อมันตะครุบหรือ... เสรีจ เรียบร้อย มันกัดแล้วยังไม่รู้ว่ามันกัดนะ

ตั้งใจนะ วันนี้พูดเต็มที่เลย พูดเพื่อกระตุ้น แล้วทำใจให้ปล่อยให้ได้ แล้วงานที่มันแบก รับมาว่าจะต้องทำอะไรๆ เดียวมันทำได้ ถ้าทำได้มันจบ เนาะ